

(המשך מעמוד 19)

מתם. שהסיפור נכון. הכל צולם. כולל החש-
בוניות. הדודים והלקוחות המרומים. עם כל
החומר ביד פנה גינת לאמפא וביקש תגובה.
בחברה נדהמו וביקשו לבדוק. השידור נד-
חה. אחרי כמה ימים באו מנהלי החברה וסי-
פרו כי המודיע המסור היה ראש צוות הת-
קנת דודי-שמש ומוטר. ב-30 הימים. שבין
הודעת הפיטורין לבין הפיטורין בפועל. עשה
בעצמו את הפרובוקציה כדי להביא את ה-
סיפור לכולבוטק ולהתנקס בחברה שפיטרה
אותו.

גינת לא הסתפק בזה. הוא זימן את האיש
שנית למשרדו. האיש הכחיש וחזר על ה-
טענה שזוהי השיטה בחברה. גינת אמר ש-
אם כך הוא טוען. שיואיל בטובו לספק מי-
ספר נוסף של כתובות שבהן הותקנו במיר-
מה דודים קטנים. עוד לפני הודעת הפיטור-
ין שלו. ושלא הוא היה האחראי להרכבתם.
האיש הלך ולא שב.

במיקרה הזה. לולא מישנה-הזהירות שני-
קט גינת. ויכולה היתה התוכנית להפוך למכ-
שיר בידיו של פרובוקטור נוקם.

● בעיקבות הכוח הרב של התוכנית

● מאיימים עליך או על מישהו מה-
צורת?

זו אגדה. אם מאיימים זה רק עליי — אני
האיש הרשע: כשרני פאר היה מגיש את התוכנית,
היתה בינינו חלוקה: הוא האיש הטוב. הנחמד.
החתן האידיאלי, ואני הרשע. השמן. עם קול ה-
באס. שמכסה. הוא היה מקבל את המחמאות ואני
את האיומים. היום אין חלוקה כזאת. אבל אני
זוכר רק חמש פעמים שאיימתי עליו באופן אנונימי
בטלפון.

● אחרי שידורי?

אני כבר לא זוכר. כשהייתי כתב, עשיתי סי-
דרה על אולמיי-חתונות הראיתי שאת האוכל עו-
שים משאריות של אוכל אחר, ואז בא האיום הרא-
שון.

היו איומים אחרי ששידרנו בדיקה בקטרי-
אלית של שווארמה. היו איומים על עופר טלר,
הכתב. כשעשה כתבה על סוחר-רכב המתחזים
לקונים פוטנציאליים ומוכרים אחר-כך מכוניות
רפוקות. כשאורי פורת, מנכ"ל הרשות, שמע על
האיומים. הוא שם שומר-ראש לעופר ולי.

אני זוכר שהיתה דפיקה בדלת בערב ונכנס
תימני בגובה מטר וחצי ואמר שהוא השומר-ראש
שלי. שאלתי אם הביא נשק, ואמר לי שאסור
להם. הוא היה צריך לגור איתנו שלושה ימים. נו.
אז ישבנו וראינו טלוויזיה ביחד ואחר-כך שלחתי

מרחוק וברח. ואני בריצה רע מאוד, אז לא הצ-
לחתי לשים עליו יד. כבנק שלי יודעים שאסור
להחזיר שום צ'ק שלי, כי זה מסוכן.
● כשאתה נכנס לאיזה מקום. אנשים
לא נעמדים מיד דום?
כשאני נכנס למיסערה, טיבעי לגמרי שמת-
חנפים ומשתרלים לשרת אותי יותר טוב. גם אני
הייתי מתנהג אותו הרבה. יש מצבים שאני נכנס
למקום ואדם נכנס ללחץ ומחפש את המצלמה
הנסתרת. ולך תסביר לו שסתם באת לקנות
תחמושים.

אני נוסע הרבה בקו ירושלים-תל-אביב, ואני
נוסע במהירות 100-90. לפעמים אני רואה מישהו
עוקף אותי משמאל ב-120. כשהוא מגיע לקו-
הראיה שלי ורואה שזה אני, הוא מיד לוחץ ברי-
קס וחוזר. כאילו אני המלשין הלאומי. וזה מרגז.

● אז יש גם דברים משעשעים?
בטח. לפני כמה שנים הייתי בשוק-הכרמל.
אני נורא אוהב תות-שדה, ואם מסתכלים עליי

„כשרני פאר היה מגיש
את התוכנית, הוא היה
האיש הטוב, הנחמד,
החתן האידיאלי, ואני
הייתי הרשע, השמן עם
הקול בס שמכסה”

רואים שאני אוהב אותו עם הרבה קצפת למעלה.
ירדתי לשוק. למקום שבו מוכרים תות-שדה. יצ-
אתי מהאוטו וניגשתי לאחד המוכרים. אני רואה
שכולם ניגשים אליו ואומרים לו שאני מכול-
בוטק. שימכור מהר, בלי פאדיחות, ושייפטר
ממנו. אני מסתכל עליו ורואה שהוא רועד פיסי-
מאחוריו היו שתי שורות ארגונים של תותים, כי
אחת היו דפוקים והיה כתוב שהם עולים 20 שקל
קילו, ובשורה השניה היו תותים נהדרים ולא היה
עליהם מחיר, דבר אסור. שאלתי כמה עולים ה-
יפים, והוא אמר בפחד: 15 שקל. מייד ביקשתי
שיתן לי שלושה קילו. אחר-כך עשיתי לו תרגיל
צעקתי לכל הקונים מסביב שיש מציאה, תותים
נהדרים רק ב-15 שקל. כמובן שחיסלו לו את
הסחורה בתוך דקות. בסוף הוא צחק, היתה לו רוח
ספורטיבית והוא הבין שאכל אותה.

● מצביעים עליך כשאתה עובר ברי-
חוב?

אצלי זה אחרת. את חיים יבין או את דליה
מזור כולם מכירים ומוזיהם, ומבקשים חתימות.
אצלי, בגלל כולבוטק, מיד חושבים שזו הדי-

גינת עם אריה אורגה, בימאי „כולבוטק” בחדר-הבקרה
בפרינציפ. בטלוויזיה לא מפרגנים. אין בונוס על הצלחה

גינת: זמר ורזה

אבי רצה שאהיה מהנדס

הרעיון היה להדגים באופן ממשי את
הצורך בחיסכון באנרגיה. הכל אורגן כמו
מיבצע צבאי — היה מוקד-שידור מרכזי
באולפן בירושלים. מלבדו היה מוקד-שידור
בתחנת-הכוח המרכזית בחיפה. כשהמצלמה
עוקבת אחרי השעון המרכזי, היתה מצלמה
אחת במלון דן-כרמל בחיפה. שצפתה על כל
העיר. אחת במיגדל-שלום בתל-אביב, גם
היא צפתה על העיר, והשלישית צפתה על
ירושלים מגג בניין-הטלוויזיה.

השידור התחיל, והצופים התבקשו
לכבות את האורות. תוך דקות נדהמו הכל
לגלות שכל עמי-ישראל נענה לבקשה ורוב
האורות כבו. אז, מספר גינת. עדיין מתרגש
כשהוא נזכר באירוע הגדול ההוא. קיבלתי
טלפון מחברת-החשמל ובו התבקשנו לא
לומר להדליק את האורות בבת-אחת. כי
עליה פיתאומית בזרם עלולה לפוצץ את כל
המערכת. היינו צריכים למשוך את השידור
במשך כמה דקות ואז לבקש שידליקו רק
את האורות והמכשירים החשמליים
הנחוצים ביותר.

אחרי השידור היו מאמרים רבים בעי-
תונים. חלקם תקפו את גינת בסינון. מה
הוא חושב לעצמו. שהוא האח הגדול, שמחר
הוא יכול להגיד לנו לשרוף ספרים ואנחנו
נבצע?

גינת מכיר בתופעת-העדר, אך סובר
שהעם אינו מטומטם ושהוא משתף פעולה
רק כשכדאי לו וכשהוא רוצה. מה היה אינ-
טרס של חיסכון באנרגיה.

באותה תקופה היתה המדינה מצויה
חודשים מעטים לפני בחירות. גינת הצע
לטומי לפיד, אז מנכ"ל רשות-השידור. לנצל
את מיסדר כיבוי-האורות לשם עריכת סקר
השוואה בין תומכי הליכוד לתומכי המערך.
הוא אמר שבסוף השידור הוא יגיד שרק
תומכי הליכוד ידליקו את האור, ואחר-כך
רק תומכי המערך — ולפי התוצאה על מונה-
החשמל המרכזי ניתן יהיה לחזות באופן
מדעי מהם יחסי-הכוחות בין שתי המי-
לגות. לפיד דחה את ההצעה בתוקף. הוא
אמר שזה מסוכן, שסקר כזה יכול להשפיע
על הבחירות עצמן. וחוזר מה — זה מבהיל.
עד היום חושב גינת שלפיד צדק: „עדיין יש
לי תחושה של פיספוס עיתונאי. כי זה היה
רעיון גדול. אבל אני חושב שהוא צדק.”

המיבצע השני הגדול של התוכנית היה
מיבצע-חפזי, לביעור מגיפת הכינים בארץ.
גם מיבצע זה הצליח בצורה בלתי-רגילה.
הוא נערך לפני ארבע שנים, ואז באמת
דוכאה המגיפה. היום יש סימנים שהיא
חזרה. גינת קיבל כבר פניות של משרד-
הבריאות ומשרד-החינוך לחזור על
המיבצע. סירבתי. זה צריך להיות קודם כל
שואו טלוויזיוני. אנחנו לא ממונים על
הכינים ולא על שום דבר אחר.

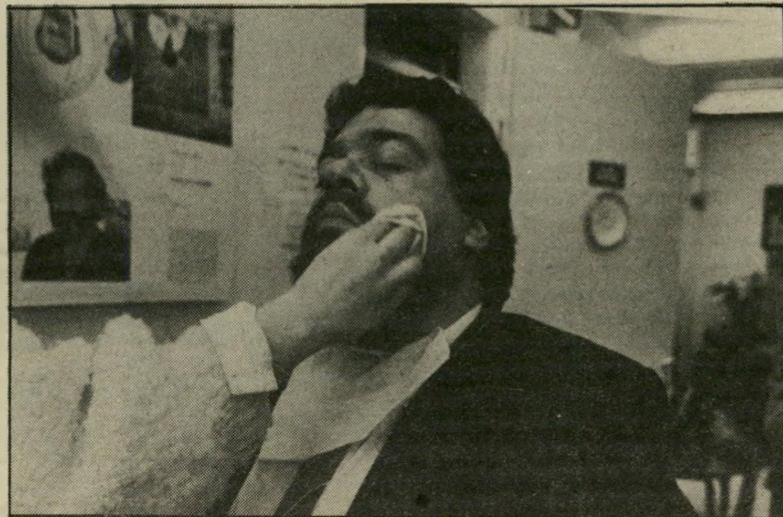

● נקלעת ל„כולבוטק” במיקרה.
כן, הייתי במחלקת-הספורט. שרר כדורגל
ועוד של מבט-ספורט, בתקופה שאלכס גיל-

עדי היה מנהל-המחלקה.

● ואיך הגעת ל„כולבוטק”?
הובטח לי לנסוע למישהו הגביע העולמי

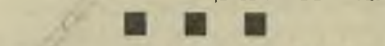
(המשך בעמוד 24)

גינת מתאפר

הגעתי לתוכנית במיקרה. אחרי שהתפרטתי מתוכניות הספורט

דמנות לספר את כל הבעיות. אם אני הולך ברי-
חוב, כל שלושה מטר עוצרים אותי — לאחד הלך
הטוסטר, לשני התפוצץ המקרר — ואני צריך
להיות נמונס ואומר לכולם שיכתבו מיכתבים.
אבל זה מטריד. כמובן.

לכולבוטק היו שתי הפגנות-כוח מרשי-
מות. שהסעירו את המדינה והפתיעו את
הכל. אפסונה היתה בעת מיבצע כיבוי-
האורות ב-1979. זו היתה הפעם הראשונה
בעולם שתוכנית-טלוויזיה הצליחה להפעיל
בו-מזמית עם שלם. זה הדהים אפילו את
אנשי-הצוות. הוגי-הרעיון. זו היתה הפעם
הראשונה שהתוכנית שודרה בשידור-חי.

אותו. נמאס לנו ולו. למחרת הוא בא איתי לכל
הפגישות.

הפעם היחידה שפגעו בי ממש היתה אחרי
שידור הכתבה על גניבות-הדלק בתחנת פז גשר-
הירוק, בשנת 1979. זו היתה הפעם הראשונה
שהשתמשו במצלמה נסתרת לחשיפה ולא בתר-
כנית-בידור. לי היתה אז אלפא רומיאו ספורט,
ובמשך חודשים דפקו לי אותה יום-יום — צמי-
גים חתוכים ושמשות מפוצצות.

פעם אחרת ניסו להפיל עליי סיפור דרך הבנק
שלי. יום אחד טילפן אליי מנהל-הבנק שלי ר-
סיפר שמישהו התקשר איתו הוציע לו סכום גדול
כדי שיתן לו צ'ק שלי בלי כיסוי. אמרתי שיקבע
איתו פגישה בכת"קפה ואני אבוא ואחשף את
העניין. אבל באתי לשם כמו טירון, הוא ראה אותי

אתה בוודאי מקבל הצעות-שוחר רי-
בות?

שום דבר. האמת היא ששאלתי פעם את בנימין
זיגל על זה. כשהתוכנית יורדת על מיפעלים, אז
יש לפעמים איומים ולהצים קשים, אבל אף אחד
לא ניסה לקנות אותי, או כתב, או תחקירן. זיגל
אמר לי: „לא נותנים שוחר בלי רמז שאתה מוכן
לקבל. חוץ מזה, יש לכם תמימת שגם אם אדם
חושב שתקבלו, הוא בטוח שגם את זה תצלמו
ותשרו.”

אף פעם לא היה נסיך למנוע שידור באמצעות
מתנות, אבל היו דרכים אחרות.

● למשל?
להפיל עורך-דין. דרך אחרת: טלפונים של

הפגישות.

היו לי רגעים שרציתי
לעזוב ולעשות דברים
אחרים, אבל אז תמיד
בא סקופ גדול ונשבר
עוד שיא וראיתי שאין
גבול”

חברים, ואם הם מספיק מתוחכמים — אז גם טל-
פונים של קרובי-מישפחה של אנשי-הצוות.
אני זוכר כתבה בנושא אחת מסוכנויות-הרכב.
או הגיעו אליי טלפונים של בכירים בטלוויזיה
שביקשו לברר, אחר-כך טלפונים מחברים. אפילו
כאלה שלא דיברתי איתם שנים. בסוף מישהו
הגיע עד אחותה של אשתי.

● נכבעת?
להיפך — זה רק חרף את השידור, כי השי-
טה הרגיזה אותנו.